

ESIMESE ASTME KOHTU OTSUS (esimene koda)

13. juuni 2006*

Liidetud kohtuasjades T-218/03–T-240/03,

Cathal Boyle, elukoht Killybegs (Iirimaa) ja teised 22 hagejat, kelle nimed on märgitud lisas, keda esindasid P. Gallagher, *SC*, A. Collins, *SC*, ja *solicitor* D. Barry,

hagejad,

keda toetab

Iirimaa, esindajad D. O'Hagan ja C. O'Toole, keda abistasid *barrister* D. Conlan Smyth, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

menetlusse astuja,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad G. Braun ja B. Doherty, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja,

mille esemeks on taotlus tühistada komisjoni 4. aprilli 2003. aasta otsus 2003/245/EÜ komisjonile saabunud taotluste kohta suurendada IV mitmeaastase arendusprogrammi eesmärke parandamiseks 12-meetrise kogupikkusega laevade ohutust, navigatsiooni, hügieenitingimusi, toodete kvaliteeti ja töötingimusi (ELT L 90, lk 48), osas, milles jäetakse rahuldamata hagejate taotlused suurendada nende laevade mahutavust,

EUROOPA ÜHENDUSTE ESIMESE ASTME KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees J. D. Cooke, kohtunikud R. García-Valdecasas ja I. Labucka,

kohtusekretär: ametnik J. Plingers,

arvestades kirjalikus menetluses ja 23. novembri 2005. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Õiguslik raamistik

- 1 Nõukogu 26. juuni 1997. aasta otsuse 97/413/EÜ ühenduse kalandussektori ümberkorraldamise eesmärkide ja üksikasjalike eeskirjade kohta kalavarude ja nende kasutamise püsiva tasakaalu saavutamiseks ajavahemikul 1. jaanuar 1997 kuni 31. detsember 2001 (EÜT L 175, lk 27), artikli 4 lõige 2 sätestab:

„Liikmesriikidele suunatud mitmeaastastes arendusprogrammides on laevastiku püügimahu suurendamine, mis tuleneb üksnes ohutuse alastest parandustest, iga laeva puhul eraldi põhjendatud, kui see ei too kaasa asjaomaste laevade püügikoormuse suurenemist.” [mitteametlik tõlge]

- 2 Komisjoni 16. detsembri 1997. aasta otsuse 98/125/EÜ, millega kinnitatakse Iirimaa kalalaevastiku mitmeaastane arendusprogramm ajavahemikuks 1. jaanuar 1997 kuni 31. detsember 2001 (EÜT 1998, L 39, lk 41, edaspidi „MAP IV”) lisa punkt 3.3 ütleb:

„Liikmesriigid võivad igal hetkel esitada komisjonile ohutuse parandamise programmi. Vastavalt otsuse 97/413 [...] artiklite 3 ja 4 sätetele otsustab komisjon,

kas selles programmis ette nähtud püügimahu suurendamine õigustab sellele vastavat MAP IV eesmärkide suurendamist.

[...]"

- 3 Nõukogu 17. detsembri 1999. aasta määruse (EÜ) nr 2792/1999, millega kehtestatakse kalandussektorile ühenduse struktuuriabi andmise üksikasjalikud eeskirjad ja kord (EÜT L 337, lk 10), artikkel 6 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Laevastiku uuendamine ja kalalaevade moderniseerimine toimub käesoleva jaotise kohaselt.

Iga liikmesriik esitab komisjonile artikli 23 lõikes 2 ettenähtud korras kinnitamiseks laevastiku uuendamise ja moderniseerimise alaliselt kehtiva korra. Selle korra raames tõendavad liikmesriigid, et laevade laevastiku koosseisu arvamise ja koosseisust väljaarvamise tulemusena ei ületa püügimaht üldiselt ega ka asjaomastes osades mitmeaastases arendusprogrammis kindlaks määratud iga-aastaseid eesmärke ning et nende eesmärkide saavutamiseks vähendatakse vajaduse korral järkjärgult kõnealust püügimahtu.

Kõnealuse korra raames võetakse eelkõige arvesse, et riigiabiga hõlmamata mahtu ei saa asendada, välja arvatud laevade puhul, mille kogupikkus on alla 12 meetri ja mis ei ole traalerid.

2. Liikmesriigid võivad taotleda selgesti kindlaks määratud ja kogustena väljendatud püügimahueesmärkide suurendamist meetmete osas, millega parandatakse ohutust, navigatsiooni, hügieenitingimusi, toote kvaliteeti ja töötingimusi, tingimusel et nende meetmete võtmine ei suurenda asjaomaste varude püügimahtu.

Komisjon vaatab sellise taotluse läbi ning kiidab selle heaks artikli 23 lõikes 2 ettenähtud korras. Liikmesriigid haldavad suurendatud püügimahtusid lõikes 1 osutatud alalise korra kohaselt.”

- 4 Nõukogu 28. jaanuari 2002. aasta otsusega 2002/70/EÜ, millega muudetakse otsust 97/413 (EÜT L 31, lk 77), tunnistati otsuse 97/413 artikli 4 lõige 2 alates 1. jaanuarist 2002 kehtetuks.

- 5 Nõukogu 20. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 2371/2002 ühisele kalanduspoliitikale vastava kalavarude kaitse ja säästva kasutamise kohta (EÜT L 358, lk 59) artikli 11 lõige 5 on sõnastatud järgmiselt:

„Vähemalt viis aastat vanade kalalaevade peateki ajakohastamine ohutuse, töö- ja hügieenitingimuste ning toote kvaliteedi parandamiseks võib laeva tonnaaži suurendada, kui nimetatud ajakohastamine ei suurenda laeva kalapüügi võimet [...]”

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

- 6 Hagejad on Iirimaa kalalaevastikku kuuluvate laevade omanikud.

- 7 Ajavahemikul 1999–2001 toimus mereministeeriumi (edaspidi „ministeerium”) ja komisjoni vahel kirjavahetus seoses otsuse 97/413 artikli 4 lõikega 2.

- 8 Selle ajavahemiku jooksul, täpsemalt novembris ja detsembris 2001, taotlesid kõik hagejad ministeeriumilt püügimahu suurendamist ohutuse alaste paranduste tegemiseks vastavalt otsuse 97/413 artikli 4 lõikele 2 ja otsuse 98/125 lisa punktile 3.3.

- 9 14. detsembri 2001. aasta kirjaga taotles ministeerium komisjonilt otsuse 97/413 artikli 4 lõike 2 alusel Iiri laevastiku püügimahu suurendamist 1304 brutoregister-tonni võrra polüvalentse püügi puhul ja 5335 brutoregister-tonni võrra pelaagilise püügi puhul. See kiri täiendas varasemat taotlust kahe laeva osas, mis saadeti komisjonile „sissejuhatava asjana”.

- 10 14. detsembri 2001. aasta kirjas oli märgitud, et see on esitatud 38 laevaomaniku taotluse alusel, kes on oma laeva parandanud või selle välja vahetanud või kavatsevad seda teha. Kirjale olid lisatud üksikasjalikud dokumendid 38 asjaomase laeva kohta. Nimetatud kirja juurde kuuluvast tabelist ilmneb, et 18 hagejat kuulusid nende 38 laevaomaniku hulka.

- 11 19. ja 21. detsembri 2001. aasta kirjadega esitas ministeerium komisjonile teabe nende laevade kohta, mille omanikud on ülejäänud hagejad.
- 12 4. aprillil 2003 tegi komisjon otsuse 2003/245/EÜ komisjonile saabunud taotluste kohta suurendada MAP IV eesmärke parandamaks 12-meetrise kogupikkusega laevade ohutust, navigatsiooni, hügieenitingimusi, toodete kvaliteeti ja töötingimusi (ELT L 90, lk 48, edaspidi „vaidlustatud otsus”).
- 13 Vaidlustatud otsuse resolutiivosa on järgmine:

„Artikkel 1

Taotluste nõuetekohasus

Taotlused MAP IV eesmärkide suurendamiseks tonnaži osas loetakse nõuetekohaseks, kui on täidetud järgmised tingimused:

- 1) taotlused on liikmesriigi poolt eraldi saadetud enne 31. detsembrit 2001;
- 2) laev peab olema nõuetekohaselt ühenduse laevastikuregistris registreeritud;

- 3) asjaomase laeva kogupikkus peab olema vähemalt 15 meetrit;

- 4) tonnaaži suurenemine peab tulenema olemasoleva, registreeritud ja tööde teostamise alguse hetkel vähemalt viis aastat vana laeva peateki ajakohastamisest või plaanitavast ajakohastamisest. Kui kalalaev on merel kadunuks jäänud, peab tonnaaži suurenemine tulenema asenduslaeva peateki suuremast mahust võrreldes merel kadunuks jäänud laevaga;

- 5) tonnaaži suurenemine on põhjendatud ohutuse, navigatsiooni, hügieenitingimuste, toote kvaliteedi ja töötingimuste parandamise korral;

- 6) ajakohastatud laeva või asenduslaeva peatekist allpool asuvad ruumid ei tohi suurenedä.

Taotlused suurendada MAP IV eesmäärke võimsuse osas ei ole nõuetekohased.

Artikkel 2

Artiklis 1 sätestatud nõuete alusel vastuvõetavaks osutunud taotlused on lisatud I lissasse.

Artiklis 1 sätestatud nõuete alusel rahuldamata jäetud taotlused on lisatud II lissasse.

Artikkel 3

Käesoleva otsuse adressaadid on Belgia Kuningriik, Iirimaa, Madalmaade Kuningriik, Rootsi Kuningriik ning Suurbritannia ja Põhja-Iiri Ühendkuningriik.”

- 14 Kõik hagejate laevad kuuluvad „rahuldamata jäetud taotluste” nimekirja, mis on toodud vaidlustatud otsuse II lisas.

Menetlus ja poolte nõuded

- 15 Esimese Astme Kohtu kantseleisse 13. juunil 2003 saabunud hagiavaldustega esitasid hagejad käesolevad hagid, mis on registreeritud numbrite all T-218/03-T-240/03. Esimese Astme Kohtu ettepanekul nõustusid hagejad liitma nimetatud hagid üheks kohtuasjaks.
- 16 20. jaanuari 2004. aasta määrusega andis Esimese Astme Kohtu viienda koja esimees Iirimaaale loa hagejate nõuete toetuseks menetlusse astuda. Iirimaa kui menetlusse astuja seisukohad esitati 10. märtsil 2004. Komisjon esitas oma märkused nende seisukohtade suhtes 16. juunil 2004.

17 8. detsembri 2004. aasta otsusega palus Esimese Astme Kohus (esimene koda) menetlust korraldavate meetmete võtmise raames hagejatel esitada dokumendid, mis tõendavad, et nad on kõnealuste laevade omanikud. Hagejad täitsid selle nõudmise.

18 Ettekandja-kohtuniku ettekande kohaselt otsustas Esimese Astme Kohus avada suulise menetluse ning kutsus menetluse korra kohaselt pooli esitama teatud dokumente ja vastama teatud kirjalikele küsimustele. Viimased täitsid selle nõudmise.

19 Poolte kohtukõned ning vastused Esimese Astme Kohtu küsimustele kuulati ära 23. novembri 2005. aasta kohtuistungil.

20 Kuulanud ära poolte seisukohad selles küsimuses, otsustas Esimese Astme Kohus kodukorra artikli 50 alusel käesolevad kohtuasjad otsuse tegemiseks liita.

21 Hagejad ja Iirimaa paluvad Esimese Astme Kohtul:

— tühistada vaidlustatud otsus osas, milles jäetakse rahuldamata hagejate taotlused suurendada nende laevadega seotud püügimahtu;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

22 Komisjon palub Esimese Astme Kohtul:

- jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata;
- teise võimalusena jätta hagi põhjendamatusse tõttu rahuldamata;
- mõista kohtukulud välja hagejatelt.

Vastuvõetavus

- 23 Komisjon väidab, et käesolevad hagid on vastuvõetamatud, kuna vaidlustatud otsus ei puuduta hagejaid otseselt ja isiklikult EÜ artikli 230 neljanda lõigu tähenduses.
- 24 Samuti väidab ta, et teatud hagejad ei ole tõendanud, et nad on kõnealuste laevade omanikud. Kohtuistungil võttis ta selle väite tagasi.

Poolte argumendid

- 25 Kõigepealt väidab komisjon, et vaidlustatud otsus on suunatud asjaomastele liikmesriikidele. Hagejad ei ole otsuse adressaadid, neid ei ole nimeliselt otsuses nimetatud ning nad ei ole komisjoniga mingitki otsest dialoogi pidanud.

- 26 Vaidlustatud otsus tehti Iirimaa taotluse alusel, milles taotleti tema kogu laevastiku püügimahu suurendamist. Kuigi Iiri ametiasutuste koostatud taotlus tugines konkreetseid laevu puudutavatele asjaoludele, ei saa eeldada, et tegelikkuses oli otsus suunatud hagejatele.
- 27 Komisjon väidab, et vaidlustatud otsus ei puuduta hagejaid isiklikult. See otsus mõjutab neid üksnes seetõttu, et neile kuuluvad Iirimaal laevad. Vaidlustatud otsus ei kahjusta nende omandiõigust nende laevade suhtes ning nad saavad olemasolevate laevadega kalapüüki jätkata (Euroopa Kohtu 17. jaanuari 1985. aasta otsus kohtuasjas 11/82: Piraiki-Patraiki jt vs. komisjon, EKL 1985, lk 207, punkt 13). Komisjon lisas, et isegi kui kalalaevade omanike ring Iirimaal oleks üldse suletud, ei puudutaks otsus hagejaid rohkem kui mis tahes muud kalalaeva omanikku Iirimaal.
- 28 Mis puudutab asjaolu, et vaidlustatud otsuse II lisas on nimetatud hagejate laevad, siis kinnitab komisjon, et nende äranimetamisel on ainult otsuse faktilise tausta tähendus (Esimese Astme Kohtu 10. juuli 1996. aasta otsus kohtuasjas T-482/93: Weber vs. komisjon, EKL 1996, lk II-609).
- 29 Komisjon lükkab tagasi hagejate esitatud paralleeli eespool punktis 27 viidatud kohtuotsusega Piraiki-Patraiki jt vs. komisjon, mis tema väitel põhineb asjaolude ja õigusnormide ekslikul hindamisel, mille kohaselt „on nad esitanud komisjonile individuaalsed püügimahu suurendamise taotlused”.
- 30 Kohtupraktikast tuleneb, et meetme üldist ulatust ja seega ka õiguslikku olemust ei saa seada kahtluse alla asjaolu tõttu, et on võimalik enam-vähem täpselt määratleda isikute hulk või identiteet, kelle suhtes seda teatud ajahetkel kohaldatakse, kui on tuvastatud, et seda kohaldatakse nende suhtes objektiivse õigusliku või faktilise

olukorra tõttu, mis on määratletud kõnealuse tegevusega seoses selle eesmärgiga. Kõnealuse meetme üksnes „piiratud hulga” ettevõtjate suhtes kohaldamise tõendamine ei ole piisav (Esimese Astme Kohtu 7. novembri 1996. aasta otsus kohtuasjas T-298/94: Roquette Frères vs. nõukogu, EKL 1996, lk II-1531, punktid 41 ja 42). Igal juhul ei saa käesoleval juhul teatud laevadega seotud isikute ringi lõplikult määratleda, kuna laeva omanik võib vahetuda.

- 31 Komisjoni väitel ei puududa otsus hagejaid kohtupraktika tähenduses ka otseselt (Esimese Astme Kohtu 12. juuli 2001. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 ja T-225/99: Comafrica ja Dole Fresh Fruit Europe vs. komisjon, EKL 2001, lk II-1975, punkt 96). Vaidlustatud otsuse ainus õiguslik tagajärg oleks Iiri laevastiku püügimahu suurendamine 203 brutoregistertonna võrra (vt otsuse 97/413 artikli 4 lõige 2). Kuigi hagejatel lasub vastav tõendamiskoormus, ei ole nad mingilgi viisil selgitanud, kuidas vaidlustatud otsus neid mõjutab. Lisaks ei väida nad, et vaidlustatud otsus muudab nende õiguslikku olukorda.
- 32 Vaidluse otsuse otsese mõju üle võib käesoleval juhul võtta kokku lihtsa küsimusega, mida on komisjon hagejate suhtes teinud. Samuti märgib komisjon, et kui vaidlustatud otsusel oleks tõepoolest automaatsed tagajärjed, oleksid need juba ilmnenu.
- 33 Iiri ametiasutused peavad otsustama, kuidas püügimahu suurendamist kasutada ning kuidas toimida püügimahu suurendamise taotlustega, mis ületavad komisjoni poolt kinnitatud taseme (vt määruse nr 2792/1999 artikli 6 lõige 2). Seega peavad Iiri ametiasutused teatud laevadega seotud otsuste rakendamisel kohaldama muid vahenorme ning seetõttu ei ole see rakendamine automaatne.

34 Komisjon vaidlustab hagejate argumendi, mille kohaselt tegi ta üksikuid laevu puudutava otsuse. Ta vaidlustab nende näite asjakohasuse, mis puudutas I lisas nimetatud laevadele antud püügimahu suurenemise üleandmist teistele laevadele. Esiteks ei ole komisjonile esitatud taotluste ja liikmesriigile esitatud taotluste sisu sama. Teiseks, kuigi I lisas nimetatud laeva omanik võib väita, et tal on õiguspärane ootus siseriiklikul tasandil seoses tema laeva litsentsiga esitatud taotluse rahuldamiseks, siis eitava otsuse puhul sellist õiguspärast ootust ei ole. Isegi kui komisjon jätab terve laevastiku püügimahu eesmärkide suurendamise taotluse rahuldamata, on siiski võimalik suurendada üksikute laevade suurust, kuna liikmesriik võib rahuldada püügimahu suurendamise taotlused MAP IV raames sätestatud piirmäärade ulatuses. Eriti Iirimaa puhul on olemas püügimahu reservid. Teisalt on Iirimaa olemas püügimahtude turg, mistõttu võib omanik uue laeva jaoks alati püügimahtu juurde osta. Vastupidiselt hagejate väidetele on sellise turu olemasolu asjakohane, kuna see näitab, et komisjoni eitav otsus ei too tingimata kaasa üksikute ettevõtjate poolt Iiri ametiasutustele esitatud taotluste rahuldamata jätmist.

35 Komisjon lisab, et enne vaidlustatud otsuse tegemist oli suurel osal hagejatest võimalik kala püüda. Teisisõnu — mitmed hagejad on enne vaidlustatud otsuse tegemist kasutanud suuremast püügimahust tulenevaid soodsamaid tingimusi. Lisaks sellele said paljud hagejad jätkata kalapüüki ka pärast nimetatud otsuse tegemist. Iiri kalandusminister on oktoobris 2003 märkinud, et hagejate laevadest viiel oli litsents. Ülejäänud hagejatele kuuluvad laevad said litsentsi 2004. aastal.

36 Vastuseks hagejate argumendile, mille kohaselt oleks komisjon võinud lihtsalt suurendada Iirimaa püügimahtu 203 brutoregistertonna võrra, ilma konkreetseid laevu nimetamata, väitis komisjon lisaks, et see ei muudaks otsuse õiguslikke tagajärgi, sest need ei sõltu mitte otsuse vormist, vaid selle õiguslikust raamistikust (Euroopa Kohtu 17. juuni 1980. aasta otsus liidetud kohtuasjades 789/79 ja 790/79: *Calpak ja Società emiliana lavorazione frutta vs. komisjon*, EKL 1980, lk 1949, punkt 7).

- 37 Mis puudutab Iirimaa argumenti, mille kohaselt peaksid hagejad Iiri laevastiku koosseisu arvamise ja koosseisust väljaarvamise korra tõttu suuri kulutusi kandma (vt allpool punkt 41), siis väidab komisjon, et hagejad ei ole seda vaidlustanud ning see on aegunud. Lisaks nimetatule on see argument vastuolus hagejate väidetega, kuna see näitab, et kõik võimalikud negatiivsed tagajärjed nende suhtes ei tulene vaidlustatud otsusest, vaid siseriiklikest õigusnormidest. Iiri õigusnormides võivad peegelduda teatud ühenduse normid, kuid need ei ole vaidlustatud otsuse rakendusnormid.
- 38 Seda kinnitab ka 2003. aasta novembris Iirimaal vastuvõetud uus kalalaevade litsentside väljastamise kord (Policy Directive 2/2003). See kord ei ole vaidlustatud otsusest automaatselt tulenev tagajärg ning see näitab, et Iiri ametiasutustel on litsentside väljastamist reguleerivate õigusnormide rakendamisel teatud hindamisruum.
- 39 Hagejad väidavad, et vaidlustatud otsus puudutab neid otseselt ja isiklikult.
- 40 Otsese mõju osas väidavad nad eelkõige, et määruse nr 2792/1999 artikli 6 lõige 2 ei olnud vaidlustatud otsuse kuupäeval jõus (vt eespool punkt 33). Igal juhul ei tohiks käsitleda asjaolu, et see artikkel näeb ette, et suurendatud püügimahtusid haldavad liikmesriigid, lihtsalt liikmesriikidele pandud kohustusena võtta vajalikud meetmed tehtud positiivse otsuse rakendamiseks.
- 41 Iirimaa väidab, et vaidlustatud otsuse õiguslikuks tagajärjeks on hagejate esitatud püüginahu tonnaaži ohutuse huvides suurendamise taotluste selge rahuldamata jätmine vaidlustatud otsuse artiklis 1 määratud kriteeriumite alusel. Sellest

tulenevalt peaksid hagejad kandma väga suuri kulusid, kuna nad on kohustatud ohutusest tuleneva püügemahu suurendamise asemel, mis on kõnealuste taotluste ese, püügemahu suurendamist ostma.

Esimese Astme Kohtu hinnang

- 42 Vastavalt EÜ artikli 230 neljandale lõigule võib iga füüsiline või juriidiline isik algatada menetluse temale adresseeritud otsuse vastu ja sellise otsuse vastu, mis teda otseselt ja isiklikult puudutab, kuigi vormiliselt on see teisele isikule adresseeritud määrus või otsus.
- 43 Kuna vaidlustatud otsus on adresseeritud Iirimaa ja teistele liikmesriikidele, tuleb välja selgitada, kas see puudutab hagejaid otseselt ja isiklikult.
- 44 Seoses küsimusega, kas vaidlustatud otsus puudutab hagejaid isiklikult, tuleb märkida, et väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et otsuse adressaatideks mitteolevad isikud saavad väita, et see otsus mõjutab neid isiklikult, vaid siis, kui see otsus puudutab neid teatavate nende eripäraste omaduste või kõigist teistest isikutest eristava olukorra tõttu ning seega individualiseerib neid sarnaselt otsuse adressaadiga (Euroopa Kohtu 15. juuli 1963. aasta otsus kohtuasjas 25/62: Plaumann vs. komisjon, EKL 1963, lk 197, 223; ja eespool punktis 27 viidatud kohtuotsus Piraiki-Patraiki jt vs. komisjon, punkt 11; Esimese Astme Kohtu 27. aprilli 1995. aasta otsus kohtuasjas T-435/93: ASPEC jt vs. komisjon, EKL 1995, lk II-1281, punkt 62).

- 45 Selles osas tuleb märkida, et vaidlustatud otsus on komisjoni vastus liikmesriikide taotlustele suurendada MAP IV üldeesmärke. Siiski koosnes komisjonile esitatud Iiri laevastikku puudutav suurendamise taotlus laevaomanike üksikute taotluste kogumist, mille hulgas olid ka hagejate taotlused.
- 46 Samuti tuleb märkida, et komisjon oli otsuse 97/413 artikli 4 lõike 2 kohaldamisel kohustatud arvestama iga üksikut taotlust eraldi (vt ka vaidlustatud otsuse teine põhjendus). Ta märkis oma kirjalikes dokumentides, et ta uuris Iirimaa taotluses nimetatud laevu igäühte eraldi ning kinnitas kohtuistungil, et väljend „igäühte eraldi” tähendab „iga laeva eraldi”. Selle kohta tuleb märkida, et komisjon jättis Madalmaade „kogu taotluse” rahuldamata põhjusel, et selles ei olnud täpsustatud „igat juhtu eraldi” (II lisa).
- 47 Lisaks nimetas komisjon asjaomase otsuse I lisas („rahuldatud taotlused”) ja II lisas („rahuldamata jäetud taotlused”) asjaomased laevad. Nii on kõigi hagejate laevade nimed teises lisas kirjas.
- 48 Kuigi vaidlustatud otsus on adresseeritud asjaomastele liikmesriikidele, tuleb tõdeda, et see puudutab teatud üksikuid nimetatud laevu. Seetõttu tuleb vaidlustatud otsust käsitleda individuaalsete otsuste kogumina, millest igäüks mõjutab nimetatud laevade, sh hagejate laevade, õiguslikku seisundit (vt analoogiline Euroopa Kohtu 13. mai 1971. aasta otsus liidetud kohtuasjades 41/70–44/70: International Fruit Company jt vs. komisjon, EKL 1971, lk 411, punktid 17–22).
- 49 Esimese Astme Kohus leiab, et asjaomaste laevade omanike hulk ja isikud olid enne vaidlustatud otsuse kuupäeva teada ja kontrollitavad ning et komisjon pidi teadma, et tema otsus mõjutab nimetatud omanike huvisid ja olukorda. Vaidlustatud otsus

puudutab piiratud hulka otsuse tegemise hetkel kindlalt määratletud isikuid, kelle õigusi komisjon sellega reguleeris. Seetõttu eristavad need faktilised asjaolud hagejaid kõigist teistest isikutest ja individualiseerib neid seega analoogselt otsuse adreessaadiks oleva isikuga (Euroopa Kohtu 1. juuli 1965. aasta otsus liidetud kohtuasjades 106/63 ja 107/63: *Toepfer ja Getreide-Import vs. EMÜ komisjon*, EKL 1965, lk 525, 533).

50 Küsimuse osas, kas vaidlustatud otsus puudutab hagejaid otseselt, tuleb meelde tuletada väljakujunenud kohtupraktikas toodud kahte kumulatiivset otsese mõju kriteeriumit EÜ artikli 230 neljanda lõigu mõttes.

51 Esiteks peab kõnealune õigusakt mõjutama eraisiku õiguslikku seisundit otseselt. Teiseks ei tohi nimetatud õigusakt jätta tema täitmise eest vastutavatele adreessaatidele mingisugust kaalutusõigust, kuna ta on puhtalt automaatse iseloomuga ja tuleneb vaid ühenduse õigusnormidest, ilma et kohaldataks muid vahenorme (Euroopa Kohtu 5. mai 1998. aasta otsus kohtuasjas C-386/96 P: *Dreyfus vs. komisjon*, EKL 1998, lk I-2309, punkt 43, ning *Esimese Astme Kohtu* 13. detsembri 2000. aasta otsus kohtuasjas:T-69/99: *DSTV vs. komisjon*, EKL 2000, lk II-4039, punkt 24). Teise kriteeriumiga nõutud tingimus on samuti täidetud juhul, kui liikmesriigi võimalus kõnealune õigusakt rakendamata jätta on üksnes teoreetiline ja tema soov tekitada sellele vastavaid tagajärgi on väljaspool kahtlust (eespool viidatud kohtuotsus *Dreyfus vs. komisjon*, punkt 44; vt selle kohta veel eespool punktis 27 viidatud kohtuotsus *Piraiki-Patraiki jt vs. komisjon*, punktid 8–10).

52 Käesolevas kohtuasjas on selge, et komisjon oli ainsana pädev otsustama otsuse 97/413 artikli 4 lõike 2 kohaldamise üle. Ükski muu haldusüksus, sh liiri ametiasutused, ei võinud selle sätte alusel suurendada püügimahtu ohutuse alaste paranduste tõttu.

- 53 Lisaks sellele, nagu eespool punktis 46 märgitud, tegi komisjon kõnealuste laevade püügmahu suurendamise taotluste nõuetekohasuse kohta otsused igaihe suhtes eraldi. Vaidlustatud otsuse, milles nähakse ette teatud tonnaaži suurendamine I lisas märgitud laevade jaoks ja milles ei suurendata II lisas nimetatud laevade tonnaaži, lisades on iga laevaomaniku taotlusele antud eraldi vastus. Seega on vaidlustatud otsuses võetud seisukoht selles suhtes, kas selle lisades märgitud laevade suhtes saab otsuse 97/413 artikli 4 lõiget 2 kohaldada või mitte.
- 54 Vaidlustatud otsuses tegi komisjon ainsa pädeva ametiasutusena lõpliku otsuse teatud kindlate laevade püügmahu suurendamise nõuetekohasuse üle seoses otsuse 97/413 artikli 4 lõikes 2 sätestatud erandi kohaldamise tingimustega. Tunnistades hagejatele kuuluvad laevad nõuetele mitte vastavaks, jäetakse vaidlustatud otsuse otsese ja lõpliku tagajärjena hagejad ilma võimalusest kasutada ühenduse õiguses ettenähtud meetet. Sellest tulenevalt puudutab see otsus hagejaid otseselt.
- 55 Tuleb lisada, et vastavalt oma kohustusele rakendada ühenduse õigust olid liikmesriigid kohustatud tagama I lisas sätestatud püügmahu suurendamise asjaomastele laevadele. Muu hulgas ei olnud neil õigust anda I lisas nimetatud laeva jaoks komisjoni poolt määratud täiendavat püügimahtu II lisas nimetatud laevale. Teises lisas nimetatud laevadel, sh hagejate laevadel, ei ole seetõttu õigust ohutuse alastest parandustest tulenevale püügmahu suurendamisele. Kuna komisjon oli ainsana pädev määrama sellist püügmahu suurendamist, siis tegi tema nende laevade suhtes lõpliku otsuse.
- 56 Vaidlustatud otsuse selline mõju tuleneb üksnes ühenduse õigusnormidest, kuna komisjon on ainus pädev ametiasutus kohaldama otsuse 97/413 artikli 4 lõiget 2. Siseriiklikel ametiasutustel puudub seoses kohustusega see otsus täide viia igasugune

kaalutusõigus. Neil puudub igasugune valikuvõimalus ja tegutsemisruum seoses ohutusega seotud täiendava püügimahu eraldamisega ning nad peavad selle otsuse ellu viima puhtalt automaatsel viisil, kohaldamata seejuures muid vahenorme.

- 57 Poolte vastavad argumendid vaidlustatud otsuse tegeliku mõju olemasolu või puudumise kohta kõnealustele laevadele ei ole selles osas asjakohased. Esimese Astme Kohus leiab, et vaidlustatud otsus puudutab hagejaid otseselt, kuna sellega välistatakse kõnealuste laevade nõuetekohasus püügimahu suurendamiseks otsuse 97/413 artikli 4 lõike 2 alusel, olenemata nende laevade tegelikust olukorrast ning eelkõige sellest, kas nad püüdsid kala enne ja pärast vaidlustatud otsust.
- 58 Eespool punktides 52–56 esitatud seisukohti ei sea kahtluse alla komisjoni esitatud argument, mille kohaselt võib Iirimaa teoreetiliselt otsustada määrata hagejate laevadele täiendavad püügimahud. Sellise siseriikliku otsusega ei kaotaks komisjoni otsus automaatse kohaldamise toimet. Siseriiklik otsus jääks vaidlustatud otsuse ühenduse õiguses kohaldamisest õiguslikult väljapoole. Selline siseriiklik otsus muudaks uuesti hagejate olukorda, kaotades eelkõige vajaduse osta täiendavat püügimahtu. Hageja õigusliku olukorra teistkordne muutmine tuleneks üksnes siseriiklikust otsusest ja mitte vaidlustatud otsuse täitmisest.
- 59 Mis puudutab komisjoni argumenti, mille kohaselt said hagejad negatiivseid tagajärgi vältida täiendava püügimahu ostmisega turult, siis see ei vähenda vaidlustatud otsuse otset mõju ning näitab, et vaidlustatud otsusega kaasnes hagejate jaoks vajadus võtta kasutusele meetmeid, et hakkama saada vaidlustatud otsusega põhjustatud olukorraga.
- 60 Sellest tulenevalt tuleb komisjoni poolt tõstatatud vastuvõetamatuse vastuväide tagasi lükata.

- 61 Menetlust korraldavate meetmete raames Iirimaaale esitatud küsimustele antud vastuseid arvestades tõstatas Esimese Astme Kohus siiski omal algatusel küsimuse, kas neljal hagejal oli huvi käesoleval juhul menetluse algatamiseks (vt eespool punkt 17). Nendeks hagejateks on Thomas Flaherty (T-224/03), Ocean Trawlers Ltd (T-226/03), Larry Murphy (T-236/03) ja O'Neill Fishing Co. Ltd (T-239/03).
- 62 Nende vastustest ilmneb, et need hagejad tuginesid oma toonasele kavatsusele lasta ehitada laevad ja anda neile vaidlustatud otsuse II lisas märgitud nimed. Siiski selgus, et hagejad ei ole nende laevade ehitamist alustanud, mistõttu ei olnud nad vaidlustatud otsuse tegemise kuupäeval tegelikult kõnealuste laevade omanikud. Sellest tulenevalt ei olnud neil hagejatel huvi menetluse algatamiseks. Igal juhul ei puuduta vaidlustatud otsus neid isiklikult, kuna asjaomased laevad on fiktiivsed.

Põhiküsimus

- 63 Hagejad esitavad oma hagi toetuseks kolm väidet. Neist esimene käsitleb komisjoni pädevuse puudumist, teine põhjendamiskohustuse rikkumist ning kolmas võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumist. Kõigepealt tuleb uurida esimest väidet.

Poolte argumendid

- 64 Kõigepealt väidavad hagejad, et nende taotlused puudutasid ohutuse alaseid parandusi, mis tehti kooskõlas nõukogu 23. novembri 1993. aasta direktii-

viga 93/103/EÜ kalalaevade pardal kohaldatavate tööohutuse ja -tervishoiu miinimumnõuete kohta (EÜT L 307, lk 1) ning Torremolinose konventsiooniga. Enamik neist asendas olemasolevad laevad uutega. Kohtuasjades T-220/03: Cavan-kee Fishing Co. Ltd vs. komisjon ja T-227/03: Brendan Gill vs. komisjon hagejad kõigepealt parandasid oma laevu ning taotlesid selle alusel tonnaaži suurendamist. Hiljem asendasid nad oma laevad ning taotlesid tonnaaži suurendamist ka uute laevade jaoks.

65 Hagejad väidavad, et osas, milles komisjon tegutses otsuse 97/413 artiklitest 3 ja 4 ning otsuse 98/125 lisa punktist 3.3 tuleneva pädevuse raames, oli see pädevus piiratud otsusega 97/413. Viimasest otsusest tuleneb, et iga taotluse suhtes otsust tehes võis komisjon uurida ainult küsimusi, kas esiteks püüginahu kavandatud suurendamine tulenes üksnes ohutuse alastest parandustest, ning teiseks, kas see toob kaasa asjaomaste laevade püügikoormuse suurenemise. Sellest tulenevalt ei anna otsuse 97/413 artikkel 4 komisjonile pädevust rakendada vaidlustatud otsuse artiklis 1 nimetatud teatud kriteeriume.

66 Hagejad ei vaidlusta vaidlustatud otsuse artikli 1 lõigetes 1 ja 3 nimetatud kriteeriume.

67 Seevastu, mis puudutab vaidlustatud otsuse artikli 1 lõikes 2 nimetatud kriteeriumi, mille kohaselt peab laev olema nõuetekohaselt ühenduse laevastikuregistris registreeritud (edaspidi „teine kriteerium”), väidavad nad, et seda ei esine ei otsuses 97/413 ega otsuses 98/125. Kuna teise kriteeriumi eesmärk on piirata asenduslaevade ohutuse alastest parandustest tulenevat püüginahu suurendamist,

on see täielikult põhjendamatu, kuna otsus 97/413 ja otsus 98/125 ei keela rahuldada asenduslaevade vastavaid taotlusi.

- 68 Vaidlustatud otsuse artikli 1 lõikes 4 nimetatud kriteerium, mille kohaselt peab tonnaaži suurenemine tulenema olemasoleva, registreeritud ja tööde teostamise alguse hetkel vähemalt viis aastat vana laeva peateki ajakohastamisest või plaanitavast ajakohastamisest (edaspidi „neljas kriteerium”), ei ole samuti ei otsuse 97/413 ega otsuse 98/125 valguses põhjendatud.
- 69 Esiteks märgivad hagejad, et need sätted ei piira olemasolevate registreeritud laevade ohutuse alaseid parandusi. Nad rõhutavad, et laeva vanus ei ole nõukogu poolt antud „püügikoormuse” mõistega üldse seotud. Seetõttu ei olnud komisjonil õigust võtta arvesse laevade vanust, kuna ta tegi otsused otsusest 97/413 tuleneva pädevuse raames.
- 70 Teiseks ei nõua otsus 97/413, et laevad oleksid tööde alustamise hetkel vähemalt viis aastat vanad. See nõue paistab olevat inspireeritud määruse nr 2371/2002 artikli 11 lõikest 5, mis ilmselgelt ei saa MAP IV elluviimisel asjakohane olla.
- 71 Kolmandaks ei piirdu ohutuse alased parandused ainult peateki ajakohastamistöödega. Komisjonil ei olnud pädevust välistada mis tahes laadi parandustöid. Täpsemalt võib just peateki aluste parandustöödega seotud püügivõime suurenemine tuleneda üksnes ohutuse alastest parandustest, kuna sellega suurendatakse näiteks vabaparda suurust ja laeva ujuvust.

- 72 Lisaks sellele esitas komisjon üldsõnalise põhjenduse, viitamata iga talle esitatud taotluse spetsiifilistele tingimustele. Hagejad leiavad, et peateki all tehtavad parandustööd võivad suurendada püügivõimet, mis tuleneb ainult ohutuse parandamise alastest töödest. Kuna komisjon ei teinud otsust iga taotluse kohta eraldi, siis on ta ilmselgelt rikkunud talle pandud kohustust vaadata taotlused üksikshaaval läbi.
- 73 Neljandaks, merel kadunuks jäänud laevadega seotud erandit kohaldatakse ainult komisjoni *ultra vires* otsustele piirata otsuse 97/413 artikli 4 lõike 2 kasutamist olemasolevate registreeritud laevade suhtes, mis on tööde alustamise hetkel vähemalt viis aastat vanad. Lisaks on see erand vastuolus komisjoni põhjendustega, mille kohaselt suurendavad merel kadunuks jäänud laevade asenduslaevad püügikoormust.
- 74 Mis puudutab vaidlustatud otsuse artikli 1 lõikes 6 nimetatud kriteeriumi, mille kohaselt ei tohi ajakohastatud või asenduslaeva peatekist allpool asuvad ruumid suureneda (edaspidi „kuues kriteerium”), väidavad hagejad, et sellel puudub otsene seos küsimusega, kas otsuse 97/413 artikli 4 lõike 2 alusel taotletud püügimahu suurendamine vastab selle sätte nõuetele.
- 75 Iirimaa nõustub hagejate argumentidega. Ta leiab, et vaidlustatud otsuse artikli 1 lõigetes 2–5 nimetatud kriteeriumitel (vt eespool punkt 13) puudub õiguslik alus ning need on otsuse 97/413 valguses kehtestatud *ultra vires*.

- 76 Komisjoni argumendi osas, mille kohaselt taotles Iirimaa laevastiku tonnaaži palju ulatuslikumat suurendamist kui teiste liikmesriikide poolt taotletud, leiavad hagejad, et see ei ole käesolevas kohtuasjas üheski osas asjakohane.
- 77 Komisjon väidab kõigepealt, et kõigis kohtuasjades on uued laevad asendatavatest laevadest suuremad. Teatud juhtudel on tehtud ettepanek kõrvaldada kasutusest teatud hulk vanu laevu uute laevade kasutuselevõtmiseks. Mõnedel juhtudel jaotub see püügivõime erinevate laevade vahel nii, et laevade omavaheline võrdlemine ei pruugi olla lihtne. Komisjon lisab, et kui laeva suuruse suurenemine on määratletav protsentides, on see oluline ja jääb harva alla 30% ning on enamasti 70–90%. Komisjon lisab, et Iirimaa taotletud püügimahu suurendamine oleks kaasa toonud Iiri laevastiku tonnaaži suurendamise umbes 11%.
- 78 Komisjon kinnitab, et nõukogu jättis lahtiseks võimaluse suurendada liikmesriigi laevastiku püügimahtu ohutuse kaalutlustel. Kuigi otsuse 97/413 eesmärgi — külmutada või vähendada kalalaevastikku — valguses on see võimalus siiski erand üldpõhimõttest ning seda tuleb tõlgendada kitsendavalt.
- 79 Järgnevalt väidab komisjon, et vaidlustatud kriteeriumid tulenevad otseselt või kaudselt asjakohastest ühenduse õigusnormidest. Ta ei nõustu, et nende kriteeriumite kehtestamisega vaidlustatud otsuses on ta ületanud oma pädevuse piire.
- 80 Ta märgib, et põllumajanduse valdkonnas, kuhu kuulub ka kalandus, on ühenduse institutsioonidel laiaulatuslik kaalutusõigus (Euroopa Kohtu 5. oktoobri 1994. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-133/93, C-300/93 ja C-362/93: Crispoltoni jt,

EKL 1994, lk I-4863, punkt 42; ning 12. juuli 2001. aasta otsus kohtuasjas C-189/01: Jippes jt, EKL 2001, lk I-5689, punkt 80).

- 81 Teise kriteeriumi osas leiab komisjon, et hagejad ei selgita piisavalt selgelt, miks nad seda kritiseerivad. Kuigi see kriteerium otsuses 97/413 otseselt ei esine, sisaldub see seal kaudselt. Irimaa taotluse eesmärk on suurendada tema kalalaevastiku püügimahtu. Komisjoni 30. septembri 1998. aasta määruse (EÜ) nr 2090/98 ühenduse kalalaevastiku registri kohta (EÜT L 266, lk 27) artiklist 1 tuleneb, et see register on kalalaevade nimekiri, mis on sätestatud nõukogu 20. detsembri 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 3760/92, millega luuakse ühenduse kalanduse ja akvakultuurisüsteem (EÜT L 389, lk 1), artikliga 3.
- 82 Oleks imelik, kui Iiri kalalaevastiku püügimahtu saaks suurendada, võttes arvesse laevu, mis ei ole kalalaevad või mis ei ole Iirimaa registreeritud. Seda põhjusel, et otsuse 98/125 artikkel 6 näeb ette, et Irimaa peab teavitama komisjoni kõigist tema laevastiku ja püügikoormusega seotud muudatustest, järgides menetlust, mis on kehtestatud määrusega, mis sel ajal reguleeris laevastikuregistrit.
- 83 Komisjon märgib, et hagejate vastuväide seoses teise kriteeriumiga seondub nõudega, mille kohaselt ei tohi laevad olla uued ning mida on põhjendatud allpool toodud põhjustega.
- 84 Neljanda kriteeriumi (vt eespool punkt 13) osas leiab komisjon, et ta ei ole seda kehtestades oma pädevuse piire ületanud.

- 85 Uute laevade väljajätmise kohta märgib ta esiteks, et otsuse 97/413 artikli 4 lõige 2 näeb ette, et ohutuse alastest parandustest tulenevad püügimahu suurendamised on vastuvõetavad vaid siis, kui need ei too kaasa asjaomaste laevade püügikoormuse suurenemist. See piirang, mida hagejad oma repliigis süstemaatiliselt eiravad, on kooskõlas otsuse 97/413 üldeesmärgiga, milleks on iga liikmesriigi laevastiku poolt püütud kalade vähendamine.
- 86 Komisjoni väitel on üldteada asjaolu, et uued laevad on efektiivsemad kui need, mida nad asendavad, nii et isegi, kui nende tonnaaž või võimsus jäävad samaks, on uue laeva tegelik püügimaht suurem. Samuti kaasneb uue laeva kasutusele võtmisega vältimatult „asjaomaste laevade püügikoormuse suurenemine” ning seetõttu ei kuulu see otsuse 97/413 artikli 4 lõikes 2 sätestatud erandi alla.
- 87 Hagejad laiendavad otsuse 97/413 artikli 4 lõikes 2 sisalduvat mõistet „parandus” nii, et see hõlmaks ka laeva täieliku väljavahetamise. Uue laeva püügivõime on suurem kui asendatava laeva oma, ning seda mitte ainult ohutuse alastest parandustest tulenevalt, vaid ka tema üldise tehnilise paremuse tõttu. Seetõttu ei ole võimalik hagejate laevade püügimahu suurenemist käsitleda „üksnes” ohutuse alastest parandustest tulenevana, nagu nõuab kõnealune säte.
- 88 Komisjoni väitel on isegi võrdse tonnaaži ja võimsusega laevade puhul uus laev vanast suurem, võttes arvesse järgmisi asjaolusid:

— elektrooniliste seadmete kasutamine kala leidmiseks ning traali sügavuse ja kiiruse täpseks mõõtmiseks;

- kütuse efektiivsem kasutamine;

- sõukruvi suurenenud võimsus ja parem võrgu hüdrodünaamilisus, mis võimaldab laeval sama võimsuse juures kasutada suuremat võrku;

- võimsamad tekiseadmed võimaldavad võrku sagedamini üles tõsta (suurematel laevadel töötavad tekiseadmed abimootoritega, mida laeva võimsuse arvutamisel arvesse ei võeta);

- mehhaniseeritud seadmete kasutamine õngejadade kerimisel, mis võimaldab samal ajal õngekonksu nii välja lasta kui ka üles tõmmata.

⁸⁹ Komisjon lisab, et otsuse 97/413 artikli 4 lõike 2 eesmärk ei ole kehtestada uute kalalaevade kasutuselevõtu menetlust. Seda viimast reguleerib määruse nr 2792/1999 artiklis 6 ja otsuse 97/413 artiklis 6 viidatud laevade laevastiku koosseisu arvamise ja koosseisust väljaarvamise süsteem. Hagejate esitatud tõlgendus tähendaks, et iga laeva, olenemata sellest, kui uus see on, võib igal ajal teise laevaga asendada (nt kohtuasjas T-222/03 käsitletud laev Mark Amay, mis oli ehitatud aastal 2000 ja mis asendati peale kahe aastast kasutamist uue laevaga, mis oli peaaegu 50% suurem). Selline loogika tooks kaasa laevastiku märkimisväärse kasvamise ja võib isegi ohustada mereohutust. Laevade omanikud ja ehitajad tahaksid ehitada võimalikult suure tonnaaži ja võimsusega laevu, hoides seejuures kokku ohutusvahendite arvelt.

- 90 Otsuse 97/413 artikli 4 lõike 2 eesmärk on võimaldada suurendada püügimahtu „tulenevalt ohutuse alastest parandustest”. Komisjon ei võtnud laeva vanust arvesse abstraktselt, vaid parameetrina määratlemaks, kas sellele laevale on vaja teha ohutuse alaseid parandusi. Uus laev vastab kõige uuematele ohutusnõuetele. Seetõttu ei vaja uute laevade ohutusvahendid olulisi parandusi.
- 91 Hagejate poolt viidatud Iirimaa ja komisjoni vaheline kirjavahetus oli üksnes teabe vahetamine. Selles kirjavahetuses ei loetlenud komisjon kõiki kohaldatavaid kriteeriume ning ta ei pidanudki seda tegema.
- 92 Teiseks väidab komisjon viie aasta kriteeriumi osas, et vanuse piirang tuleb kehtestada selleks, et objektiivselt määratleda mõisted „uus laev” ja „olemasolev laev”. Ta kehtestas viieaastase ajavahemiku, arvestades asjaolu, et kalalaeva keskmine kasutusaeg on 20–25 aastat ning üldjuhul ei ole seda vaja esimese viie aasta jooksul ajakohastada. Komisjon märgib, et ta ei käsitle määruse nr 2371/2002 artikli 11 lõiget 5 viieaastase ajavahemiku õigusliku alusena. Siiski peegeldab see säte komisjoni mõtteviisi selles osas. Ta leiab, et viie aasta piirang sisaldub seadusandluses kaudselt.
- 93 Kolmandaks märgib komisjon kriteeriumi kohta, mille kohaselt tuleb töid teostada peatekil, et vastavalt Archimedese seadusele on laev võimeline kandma laevakere veealuse osa suurusega võrdset massi. Igasugune laevakere suurendamine suurendaks vältimatult väljasurutud vee hulka ja sellega ka massi, mida laev suudab kanda. Samuti võib laevakere suurendamisega kaasneda kogu laeva suurendamine ning sellega ka püügikoormuse suurenemine. Komisjon selgitab, et sellest tulenevalt leiab ta, et peatekist allpool asuvate ruumide suurendamine toob automaatselt kaasa püügikoormuse suurendamise ning on seetõttu vastuolus otsuse 97/413 artikli 4 lõikega 2.

- 94 Seevastu peateki peal tehtud parandused ei too üldjuhul kaasa laeva püügimahu suurenemist ning on rohkem seotud ohutusega. Komisjoni väitel ei ole võimalik mõistlikult suurendada laeva massi peatekist ülalpool, kuna sellel on negatiivne mõju stabiilsusele. Kalatrümmid ei saa asuda peateki peal, mis on üldjuhul ette nähtud töötamiseks ja kajutite jaoks.
- 95 Hagejate väide selle kohta, et peatekist ülalpool asuvad ohutusseadmed muudavad laeva alati ebastabiilsemaks, on liiga üldine. Selliste seadmete mõju stabiilsusele sõltub laevast. Komisjoni väitel on teatud juhtudel võimalik suurendada vähesel määral peateki ülalpoolset kaalu.
- 96 Komisjon lisab vasturepliigis, et vastupidiselt hagejate väidetele teostas ta uurimise iga laeva kohta eraldi. Ta väidab selle kohta, et ta tuvastas Áine'i asenduslaeva dokumentides vea (kohtuasi T-223/03). Samuti märgib ta, et 23 laeva puudutavas vastuses pidi ta väljendama end üldsõnaliselt.
- 97 Neljandaks väidab komisjon, et kuigi vähem kui viis aastat vana laev ei vaja ajakohastamist ega asendamist, võib see merel kadunuks jääda. Siis on omanik kalapüügi jätkamiseks sunnitud selle asendada uue laevaga. Sellisel juhul ei ole asenduslaev tingimata varasemaga identne ning ohutusvahendid võivad sel puhul olla paremad. Vastupidiselt hagejate väidetele ei ole see vastuolus komisjoni argumendiga, mille kohaselt on uued laevad efektiivsemad. Kuna merel kadunuks

jäänud laev ei ole võrdluse jaoks enam kättesaadav, siis ei ole võimalik efektiivsuse kasvu arvutada. Seetõttu puudub igasugune alus kohustamiseks asjaomaseid reedereid ostma väiksema püügivõimega laevu. Siiski ei tohiks asenduslaeval olla suurem kandevõime.

- 98 Vaidlustatud otsuse artikli 1 lõikes 5 nimetatud kriteeriumi (edaspidi „viies kriteerium”) osas ei saa komisjon aru, millise järelduse teevad hagejad väitest, mille kohaselt jääb see kriteerium väljapoole „ohutuse” mõiste piire. Kui ta oleks tõlgendanud seda mõistet liiga laialt, oleks see hagejatele soodsam, kuna sellega oleks kaetud laiem ring parandustöid. Komisjon leiab seetõttu, et viienda kriteeriumi sõnastus oli arvestades määruse nr 2792/1999 artiklit 6 põhjendatud. Igal juhul tuleneb eelnevast analüüsist, et hagejate poolt seoses laevadega esitatud väited on neljanda kriteeriumi alusel kõik ümber lükatud ning seega ei muudaks vaidlustatud otsuse tühistamine viienda kriteeriumi alusel hagejate olukorda.
- 99 Kuuenda kriteeriumi osas leiab komisjon, et see on põhjendatud eespool toodud kaalutlustel (punkt 93).

Esimese Astme Kohtu hinnang

- 100 Vaidlustatud otsuse artikliga 1 kehtestab komisjon püügimahu suurendamise taotluste nõuetekohasuse kohta kuus kriteeriumi (vt eespool punkt 13). Hagejad

väidavad, et komisjonil ei olnud pädevust teise, neljanda, viienda ja kuuenda kriteeriumi kehtestamiseks. Nad leiavad eelkõige, et komisjon on ületanud oma pädevuse piire, piirates ohutusvalade paranduste mõiste ainult registreeritud olemasolevatele ja tööde alustamise hetkel vähemalt viis aastat vanadele laevadele tehtud parandustega (teine ja neljas kriteerium).

101 Tuleb märkida, et Euroopa Kohus on öelnud, et komisjon võib vastu võtta kõik alusmääruse rakendamiseks vajalikud ja asjakohased rakendusmeetmed eeldusel, et need ei ole vastuolus alusmääruse või nõukogu rakendusmäärusega (Euroopa Kohtu 15. mai 1984. aasta otsus kohtuasjas 121/83: Zuckerfabrik Franken, EKL 1984, lk 2039, punkt 13; 17. oktoobri 1995. aasta otsus kohtuasjas C-478/93: Madalmaad vs. komisjon, EKL 1995, lk I-3081, punkt 31; ning 30. septembri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-239/01: Saksamaa vs. komisjon, EKL 2003, lk I-10333, punkt 55).

102 Käesolevas kohtuasjas tuleneb otsuse 97/413 artiklist 9 (selles tsiteeritud õigusnormidest), et komisjon oli pädev selle otsusega seatud eesmärgi ja üksikasjalikke eeskirju nn „korralduskomiteena” rakendama (vt ka vaidlustatud otsuse üheksas põhjendus). Vastavalt kohtupraktikale võib komisjonil olla sellise menetluse raames eriti oluline rakenduspädevus (vt selle kohta Euroopa Kohtu 30. oktoobri 1975. aasta otsus kohtuasjas 23/75: Rey Soda, EKL 1975, lk 1279, punktid 13 ja 14).

103 Siiski ei väida komisjon, et ta oli pädev lisama vaidlustatud otsusesse täiesti uusi kriteeriume. Kuigi uued laevad ei ole teise ja neljanda kriteeriumi kohaselt nõuetekohased püügimahu suurendamiseks otsuse 97/413 artikli 4 lõike 2 alusel,

väidab komisjon siiski, et need kriteeriumid tulenevad otseselt või kaudselt sellest sättest (vt eespool punkt 79).

- 104 Kuna hagejate esitatud hagiavaldused puudutavad kõik täiesti uusi laevu, tuleb uurida, kas uute laevade väljajätmine on otsuse 97/413 artikli 4 lõikes 2 sätestatud peamise kriteeriumi rakendamine või on see nimetatud sättega vastuolus.
- 105 Tuleb märkida, et otsuse 97/413 artikli 4 lõige 2 (vt eespool punkt 1) ei sea ühtegi piirangut seoses laeva vanusega, mille püügimahtu tahetakse ohutusega seoses suurendada. Selle sätte sõnastuse järgi on esmapilgul kõik ohutuse alastest parandustest tulenevad püügimahu suurendamised lubatud, kui need suurendamised ei too kaasa püügikoormuse suurenemist. Kui nõukogu oleks tahtnud uued laevad välistada, oleks ta seda tõenäoliselt täpsustanud (vt selle kohta allpool punkt 117).
- 106 Samuti tuleb märkida, et ka muud sätted, mis viitavad otsuse 97/413 artikli 4 lõikes 2 ette nähtud erandile, s.o otsuse 98/125 lisa punkt 3.3 (vt eespool punkt 2) ja määruse nr 2792/1999 artikli 6 lõige 2 (vt eespool punkt 3), ei sisalda ühtki viidet sellele, et kõnealune erand puudutaks üksnes vähemalt viis aastat vanu laevu (vt samuti otsuse 97/413 põhjendus 12).
- 107 Selles osas tuleb märkida, et määruse nr 2792/1999 artikli 6 pealkiri on „Laevastiku uuendamine ja kalalaevade moderniseerimine”. Komisjon tunnistas kohtuistungil, et nimetatud määruse artikli 6 lõige 2 kordab otsuse 97/413 artikli 4 lõiget 2. Esimese Astme Kohus leiab, arvestades eelkõige eespool nimetatud pealkirja, et kui artikli 6

lõige 2 kuuluks kohaldamisele ainult vanadele laevadele, siis oleks seda määruises täpsustatud.

- 108 Vastupidiselt komisjoni väidetele ei tähenda otsuse 97/413 artikli 4 lõikes 2 nimetatud paranduste mõiste ühele konkreetsele laevale tehtud parandusi, vaid seda tuleb mõista tervet ühe riigi laevastikku hõlmavana. Selles osas tuleb muu hulgas märkida, et otsuse 98/125 lisa punkt 3.3 käsitleb riigi laevastiku „ohutuse parandamise programmi” üldiselt.
- 109 Samuti tuleb arvesse võtta otsuse 97/413 eesmärke. Selle otsuse eesmärk on kalavarude säilitamine ühenduse vetes. Siiski arvestas nõukogu „vajadust tagada ühenduse kalalaevastikule võimalikud kõrgeimad ohutusnormid” (põhjendus 12). Seetõttu lisas ta nimetatud otsusesse artikli 3 (mis käsitleb kalalaevu, mille kogupikkus on alla 12 meetri, välja arvatud traalerid) ja artikli 4 lõike 2.
- 110 Vastupidiselt komisjoni väidetele ei ole otsusega 97/413 kehtestatud eesmärkide täitmiseks vaja uusi laevu selle otsuse artikli 4 lõikes 2 sätestatud menetlusest välja arvata. Esimese Astme Kohus rõhutab selles osas, et viimati nimetatud säte on selle eesmärgiga kooskõlas, kuna see keelab igasuguse püügikoormuse suurendamise. Komisjon, kes tugines väga märkimisväärse suurusega suurendamistele, mis ei olnud põhjendatud ohutuse alaste kaalutlustega, oleks võinud iga laeva puhul eraldi välja selgitada, kas püügikoormus suureneb. Ta märgib ise, et sellise suurendamise keelu mõte on täita otsuse 97/413 üldist eesmärki, milleks on ühenduses püütud kalade hulka vähendada (vt eespool punkt 85).

- 111 Komisjon väidab, et otsuse 97/413 artikli 4 lõike 2 eesmärk ei ole kehtestada uute kalalaevade laevastiku koosseisu arvamise menetlust. Seda menetlust reguleerib määruse nr 2792/1999 artiklis 6 ja otsuse 97/413 artiklis 6 viidatud laevade laevastiku koosseisu arvamise ja koosseisust väljaarvamise süsteem.
- 112 Neid komisjoni väiteid hagejad ei vaidlusta. Nad tunnistavad, et kõik uued laevad peavad järgima nimetatud sätetes ette nähtud laevastiku koosseisu arvamise menetlust. Siiski ei takista miski vastavalt määruse nr 2792/1999 artiklis 6 ja otsuse 97/413 artiklis 6 viidatud laevade laevastiku koosseisu arvamise ja koosseisust väljaarvamise süsteemile laevastiku koosseisu arvatud laeva puhul kasutada otsuse 97/413 artikli 4 lõikes 2 sätestatud erandit. Määruse nr 2792/1999 artikli 6 lõike 2 viimane lause näeb ette, et liikmesriigid haldavad ohutuse alaste paranduste tõttu suurendatud püügimahtusid artikli 6 lõikes 1 osutatud laevastiku uuendamise ja moderniseerimise alaliselt kehtiva korra kohaselt.
- 113 Tuleb lisada, et otsuse 97/413 artiklis 6 viidatud laevastiku koosseisu arvamise ja koosseisust väljaarvamise süsteem ei hõlma üksnes uusi laevu. Kasutatud laeva (mis varem kuulus nt teise riigi laevastiku koosseisu) laevastiku koosseisu arvamiseks tuleb selles süsteemis vähendada püügimahtu. Komisjon ei vaidlusta, et kasutatud laevade puhul on võimalik püügimahu suurendamine nimetatud otsuse artikli 4 lõike 2 alusel.
- 114 Lisaks märgib Esimese Astme Kohus, et komisjon on ise tõlgendanud otsuse 97/413 artikli 4 lõiget 2 nii, et see võimaldab esitada püügimahu suurendamise taotlusi uute laevade laevastiku koosseisu arvamise korral.

- 115 Selles osas tuleb märkida, et otsuse 2002/70, millega tunnistatakse otsuse 97/413 artikli 4 lõige 2 alates 1. jaanuarist 2002 kehtetuks, ettevalmistustööd näitavad, et komisjon käsitles seda sätet ka uutele laevadele kohaldatavana. Otsusega 2002/70 pikendati otsuse 97/413 kohaldamist kuni 31. detsembrini 2002. Nõukogu otsuse, millega muudetakse otsust 97/413 (KOM(2001) 322 (lõplik), komisjoni koostatud ettepaneku põhjendused ütlevad järgmist:

„[Otsuse 97/413] kehtivuse pikendamine peab igal juhul aitama kaasa meetmete muuta [MAP IV eesmärgid] tõhusamaks. Otsuse lisas sisalduva ettepanekuga kustutatakse seega kõik olemasolevad võimalused suurendada otsuse 97/413 artiklite 3 ja 4 alusel ohutuse kaalutlustel MAP-i eesmärgid. Kõigi uute laevade ehitamisel tuleb järgida teatud minimaalseid ohutusnõudeid ning olemasolevad püügivõime eesmärgid võimaldavad neid ehitada.”

- 116 Sellest lõigust ilmneb selgelt, et komisjon käsitles ise otsuse 97/413 artikli 4 lõiget 2 nii, et see võimaldab esitada püügimahu suurendamise taotlusi uute laevade laevastiku koosseisu arvamise korral, ning ta soovis selle sätte kehtetuks tunnistada, kuna see võimaldas tema väitel MAP IV eesmärkide liiga ulatuslikku suurendamist.

- 117 Tuleb lisada, et aasta pärast otsuse 2002/70 tegemist, võttis nõukogu vastu määruse nr 2371/2002, mille artikli 11 lõige 5 sätestas erinevalt otsuse 97/413 artikli 4 lõikest 2 sõnaselgelt, et püügimahu suurendamine, eelkõige ohutusega seoses, on võimalik ainult vähemalt viis aastat vanade laevade puhul (vt eespool punkt 5). Selle

sätte sõnastus on erinevalt otsuse 97/413 artikli 4 lõike 2 sõnastusest täpne ja kitsendav.

118 Komisjon tunnistas, et määruse 2371/2002 artikli 11 lõige 5, mis jõustus 1. jaanuaril 2003, ei ole käesolevas kohtuasjas kohaldatav ning ta pidi tegema vaidlustatud otsuse taotluste kättesaamise hetkel jõus olnud sätete alusel, s.o otsuse 97/413 artikli 4 lõike 2 alusel, kuid väidab siiski, et määrus nr 2371/2002 „peegeldas tema mõtteviisi” käesolevas kohtuasjas. Selles osas tuleb märkida, et sarnasused määruse nr 2371/2002 artikli 11 lõike 5 ja vaidlustatud otsuses kehtestatud kriteeriumite vahel on ilmsed. Neid viimati nimetatud kriteeriume otsuses 97/413 ei sisaldu ning nad muudavad otsuse ulatust. Isegi kui komisjonil on otsuse 97/413 artikli 4 lõike 2 suhtes etteheiteid (vt eespool punkt 115), ei olnud tal siiski õiguslikku alust muuta selle ulatust (vt eespool punkt 101).

119 Nagu hagejad ja Iirimaa õigesti märgivad, tuleb sedastada, et Iirimaa ja komisjoni vahelisest kirjavahetusest seoses püüginahu suurendamise taotlustega on näha, et komisjon pidas otsuse 97/413 artikli 4 lõike 2 kohaldamist uute laevade suhtes võimalikuks.

120 28. oktoobri 1999. aasta kirjaga taotles Iirimaa esimest korda komisjonilt püüginahu suurendamist otsuse 97/413 artikli 4 lõike 2 alusel. Selle taotluse aluseks olid seitsme ehitamisel oleva uue laeva omaniku taotlused. 10. detsembri 1999. aasta vastuses ei esitanud komisjon ühtegi vastuväidet selles osas, et taotlused puudutasid uusi laevu. Ta ütles vaid, et „samuti tuleks teatada laevastiku koosseisust väljaarvatud laevade

ohutusega seotud ruumide maht, et arvutada uute laevade ohutusest tulenevad täiendavad püügimahud”.

- 121 Selles kirjavahetuses nimetas komisjon korduvalt, et soovib võrrelda uusi ja vanu, väljavahetatud laevu. 23. jaanuari 2001. aasta kirjas nimetas ta, et on teadlik, et ohutusega seotud ruumid on uutel laevadel suuremad kui asendatavatel laevadel, kuid nende määramisel ei ole selle asjaolu arvesse võtmiseks võimalik suurendada MAP-i eesmärke. Vaatamata Iirimaa ja komisjoni vahel peetud kirjavahetusele, sh 2001. aasta lõpus saadetud kirjad kõnealuste taotluste kohta, mis puudutasid otseselt uusi laevu, leidis komisjon esimest korda alles vaidlustatud otsuses, et otsuse 97/413 artikli 4 lõikes 2 sätestatud režiim uute laevade suhtes kohaldamisele ei kuulu.
- 122 Lisaks tuleb märkida, et komisjoni seisukoht käesolevas kohtuasjas on vastuoluline. Ühelt poolt väidab ta, et otsuse 97/413 artikli 4 lõige 2 uute laevade suhtes kohaldamisele ei kuulu. Teisalt lubab ta sama sätte alusel suurendada nende uute laevade püügimahtu, mis asendavad merel kadunuks jäänud laevu (neljas kriteerium). Kui otsuse 97/413 artikli 4 lõige 2 välistaks uued laevad, ei saaks seesama sätte olla aluseks merel kadunuks jäänud laevu asendavate uute laevade püügimahu suurendamisele.
- 123 Komisjoni argument, mille kohaselt olid merel kadunuks jäänud laevade omanikud kohustatud need laevad asendama, tuleb tagasi lükata. Isegi kui see oleks nii, lubaks komisjon sellega otsuse 97/413 artikli 4 lõike 2 kohaldamist uute laevade suhtes, kinnitades samas, et see sätte välistab uued laevad. Lisaks tuleb märkida, et isegi kui vana laeva omanik oli kohustatud laeva välja vahetama, kuna see oli muutunud

kasutuskõlbmatuks ja ebausaldusväärseks, jäetakse ta komisjoni poolt otsuse 97/413 artikli 4 lõike 2 kohaldamisalast välja.

- 124 Mis puudutab komisjoni argumenti, mille kohaselt ei ole võimalik arvutada merel kadunuks jäänud laevu asendavate uute laevadega juurde saadud tõhusust, tuleb meenutada, et komisjon kinnitas, et uued laevad suurendavad automaatselt püügikoormust (vt allpool punkt 126). Seega ei saa komisjon väita, et uued laevad on efektiivsemad kui need, mida nad asendavad, ning samal ajal põhjendada merel kadunuks jäänud laevade uutega asendamist sellega, et tal ei ole võimalik uute laevadega saavutatud efektiivsuse kasvu arvutada.
- 125 Tuleb lisada, et võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumist käsitleva väite raames tunnistab komisjon, et „omanik, kes soovib osta uut laeva, võib vana laeva müüa ja osa selle varustusest uuele laevale üle kanda”. Sellest lähtuvalt ei ole asjaolud, mis muudavad uue laeva efektiivsemaks, tingimata automaatselt uuel laeval olemas.
- 126 Komisjoni väitel on üldtunnustatud asjaolu, et uued laevad on efektiivsemad kui need, mida nad asendavad, nii et isegi, kui nende tonnaaž või võimsus jäävad samaks, on uue laeva „tegelik püügimaht” suurem. Samuti toob uue laeva kasutuselevõtmine vältimatult kaasa „asjaomaste laevade püügikoormuse suurenemise” ning seetõttu ei kuulu see otsuse 97/413 artikli 4 lõikes 2 sätestatud erandi alla.
- 127 Tuleb märkida, et komisjon ei ole piisavalt tõendanud, et uue laeva kasutuselevõtmine tooks vältimatult kaasa püügikoormuse suurenemise.

128 Käesoleva kohtuasja puhul on kindel, et laeva püügikoormust määratletakse kui tema aktiivsuse ja brutoregistertonnides väljendatud mahutavuse näitaja (vt otsuse 97/413 artikli 1 lõige 2 ja otsuse 98/125 artikli 3 lõike 1 punkt iii). Lisaks tuleneb otsuse 97/413 artikli 4 lõikest 2, et püügimahu suurendamine ei ole lubatud, kui see tooks kaasa püügikoormuse suurenemise. Kuigi võib oletada, et uued laevad on üldiselt efektiivsemad kui vanad, ei saa sellest siiski järeldada, et kõik uued laevad on püügikoormuse seisukohast kindlasti ja süstemaatiliselt efektiivsemad kui need, mida nad asendavad. Samuti ei puuduta komisjoni poolt viidatud tehnoloogilised parandused (vt eespool punkt 88) tingimata kõiki laevu. Samamoodi tuleb märkida, et suhteliselt uue ja kaasaegse tehnoloogiaga varustatud laeva omanik võib oma laeva kindlama ja stabiilsema laeva vastu välja vahetada, suurendamata seejuures püügikoormust.

129 Tuleb rõhutada, et miski ei takista komisjonil iga laeva puhul eraldi välja selgitada, kas uus laev tooks vanadega võrreldes tegelikult kaasa püügikoormuse suurenemise.

130 Komisjoni argument, mille kohaselt peavad uued laevad juba praegu vastama kõige uuematele ohutusnõuetele ega vaja olulisi parandusi, on tegelikult komisjoni poliitiline seisukoht, mis on asjaomastes õigusnormides juba kehtestatud (vt eespool punktid 117 ja 118). Siiski ei saa sellele komisjoni seisukohale tugineda, et muuta *ex post facto* otsuse 97/413 artikli 4 lõike 2 sisu. Võib oletada, et seadusandja arvas selle otsuse vastuvõtmise ajal, et vana laeva asendamine uuega võib ohutuse seisukohast isegi soovitatav olla.

- 131 Lisaks väidab komisjon, et uue laeva püügimaht ei suurene mitte ainult ohutuse alaste paranduste tõttu, vaid ka uue laeva üldise suuruse tõttu. Seetõttu oleks võimatu määratleda, kas püügimaht suureneb „üksnes” ohutuse alaste paranduste tõttu, nagu nõuab otsuse 97/413 artikli 4 lõige 2.
- 132 See argument tuleb tagasi lükata. Kuigi komisjon põhjendab uute laevade suurust üldsõnaliselt, viitamata iga konkreetse taotluse asjaoludele (vt eespool punkt 128), käsitleti komisjoni ja Iiri valitsuse vahelises kirjavahetuses uute laevade ohutuse alastest parandustest või muud tüüpi parandustest tuleneva püügimahu suurenemise määratlemiseks vajalikku võrdlevat analüüsi. Komisjoni palvel tehti taotlused ümber, et tal oleks võimalik teha vajalikke võrdlusi. Seetõttu ei saa ta nüüd tugineda sellele, et tal ei olnud võimalik välja selgitada, kas suurenemised tulenesid ohutuse alastest parandustest.
- 133 Viimaks, neljas kriteerium piiritleb ohutuse alased parandustööd „laeva peateki ajakohastamisega” (vt ka kuues kriteerium, eespool punkt 13). On kindel, et mitme hageja taotlused puudutasid peatekist allpool olevate ruumide suurendamist. Selles osas tuleb märkida, et muudatused peateki all on otsuse 97/413 artikli 4 lõikega 2 keelatud, kui nendega kaasneb püügikoormuse suurenemine. Siiski ei ole komisjon sedastanud, et sellised muudatused toovad süstemaatiliselt kaasa kõnealuse suurenemise. Jällegi oleks komisjon pidanud selles küsimuses otsustamise tarvis uurima iga laeva eraldi.
- 134 Kõike eelnevat arvesse võttes tuleb otsustada, et vaidlustatud otsuses selliste kriteeriumite kehtestamisega, mida ei ole käesoleval juhul kohaldamisele kuuluvates

õigusnormides ette nähtud, on komisjon ületanud oma pädevust. Seetõttu on esimene väide vastuvõetav ning vaidlustatud otsus tuleb tühistada, ilma et oleks vaja uurida teisi väiteid.

Kohtukulud

¹³⁵ Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud komisjoni kahjuks, tuleb vastavalt hagejate nõudele lisaks komisjoni enda kuludele ka hagejate kohtukulud välja mõista komisjonilt. Vastavalt kodukorra artikli 87 lõikele 4 kannab Iirimaa oma kohtukulud ise.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (esimene koda)

otsustab:

- 1. Jätta Thomas Faherty (T-224/03), Ocean Trawlers Ltd (T-226/03), Larry Murphy (T-236/03) ja O'Neill Fishing Co. Ltd (T-239/03) hagid rahuldamata.**

2. Tühistada komisjoni 4. aprilli 2003. aasta otsus 2003/245/EÜ komisjonile saabunud taotluste kohta suurendada IV mitmeaastase arenguprogrammi eesmäärke parandamaks 12-meetrise kogupikkusega laevade ohutust, navigatsiooni, hügieenitingimusi, toodete kvaliteeti ja töötingimusi, osas, milles seda kohaldatakse ülejäänud hagejatele.
3. Mõista komisjoni ja punktis 2 nimetatud hagejate kohtukulud välja komisjonilt.
4. Jätta punktis 1 nimetatud hagejate kohtukulud nende endi kanda.
5. Jätta Iirimaa kohtukulud tema enda kanda.

Cooke

García-Valdecasas

Labucka

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 13. juunil 2006 Luxembourgis.

Kohtusekretär

Koja esimees

E. Coulon

García-Valdecasas

LISA

T-219/03 **Mullglen Ltd**, asukoht Killybegs (Iirimaa),

T-220/03 **Cavankee Fishing Co. Ltd**, asukoht Greencastle (Iirimaa),

T-221/03 **Padraigh Coneely**, elukoht Claregalway (Iirimaa),

T-222/03 **Island Trawlers Ltd**, asukoht Killybegs,

T-223/03 **Joseph Doherty**, elukoht Burtonport (Iirimaa),

T-224/03 **Thomas Faherty**, elukoht Kilronan, Aran Islands (Iirimaa),

T-225/03 **Pat Fitzpatrick**, elukoht Inishmore, Aran Islands (Iirimaa),

T-226/03 **Ocean Trawlers Ltd**, asukoht Killybegs,

T-227/03 **Brendan Gill**, elukoht Lifford (Iirimaa),

T-228/03 **Eugene Hannigan**, elukoht Killybegs,

T-229/03 **Edward Kelly**, elukoht Greencastle,

T-230/03 **Peter McBride**, elukoht Downings (Iirimaa),

T-231/03 **Hugh McBride**, elukoht Downings,

T-232/03 **Adrian McClennaghan**, elukoht Greencastle,

T-233/03 **Noel McGing**, elukoht Killybegs,

T-234/03 **Eamon McHugh**, elukoht Killybegs,

T-235/03 **Gerard Minihane**, elukoht Skibbereen (Iirimaa),

T-236/03 **Larry Murphy**, elukoht Castletownbere (Iirimaa),

T-237/03 **Eileen Oglesby**, elukoht Kincasslagh (Iirimaa),

T-238/03 **Patrick O'Malley**, elukoht Galway (Iirimaa),

T-239/03 **O'Neill Fishing Co. Ltd**, asukoht Killybegs,

T-240/03 **Cecil Sharkey**, elukoht Clogherhead (Iirimaa).